

Allt för Sverige

For niende år løber serien 'Allt för Sverige' i SVT videre –. Ti USA-amerikanere inviteres til at deltage i en konkurrence om at være den, der kommer til at hilse på familien i Sverige. Konkurrencerne er jævnt hen tåbelige og matcher ikke den store seriøse ting, det er, at få lov til at hilsen på den svenske familie.

Jeg har før skrevet om dette, men da det hver gang trigger mig, prøver jeg igen, måske kommer andre vinkler med.

Det er på sin vis rørende at opleve disse svensk-amerikaneres begejstring ved at møde Sverige og især når de bliver bekendte med familiens historie.

Svenskere har udvandret til mange forskellige lande, så hvorfor det lige er svensk-USAamerikanere, som udvælges hvert år, kan da undre, men sådan er det altså.

Når jeg i den grad engagerer mig i den serie, er det selvfølgelig fordi jeg selv er i samme situation, som dem, bortset fra altså, at jeg bor i Danmark.

Hverken i Sverige eller Danmark anerkendes indvandring fra Sverige som rigtig indvandring. Måske bilder man sig ind, at det kan sammenlignes med at flytte fra Jylland til Sjælland. Hvis der her er en lighed, er det måske snarere, at man undervurderer, at jyden er en indvandrer i København?

Hvis en kurder har en mor, der er kommet hertil som 17-årig og hans bedsteforældre i øvrigt også er kommet her fra Tyrkiet, så regnes vedkommende som indvandrer i almindelig omtale, selv om han er født her, opvokset her, uddannet her men er lidt mørk i huden.

Jeg er ikke mørk i huden, men ellers er det min situation. Jo min mor kom hertil fra Sverige og min bedsteforældre også, efter dog først at have arbejdet ti år i Pommeren. Det har jeg endda skrevet en bog om, selvom få har læst den som den indvandrerhistorie, det også er. Jeg burde, når jeg ser 'Allt för Sverige' føle som deltagerne, måske endda være misundelig på deres gratis Sveriges-tur. Sådan har jeg det ikke. Tvært imod så undrer det mig, i hvilken grad de formår at 'føle' sig som svenske, trods de mange andre slægtstråde, de i øvrigt er rundet af.

Jeg kender stadig til familien i Sverige, jeg har venner i Sverige, jeg kommer i Sverige, jeg ser svenske tv-programmer, jeg skriver ikke svensk, men taler det, jeg læser det. Jeg har ikke den mindste fornemmelse af at 'være' svensk. Andre kunne måske fortælle mig om, at min sprogbrug er præget af det svenske. Jeg ved godt, at der er visse følelsesmæssige ting, som har rod i det svenske, især når det gælder mit forhold til religion. Jeg kan være usikker på at skelne mellem brug af p og b. Det er bare ikke noget, som udelukker mig fra det danske, det snarere supplerer det. Selvfølgelig stejler jeg, når der tales om 'etnisk dansker', et begreb som tankeløst udelukker mig fra fællesskabet. selvfølgelig må jeg le, når en danskdansker debatterer med en mørk dansker og mener, at hans egen oprindelse giver ham et særligt ejerskab til det danske, på grund 'hans' tilstedeværelse her i tusinder af år, det er så at sige hans slægt, som har opbygget landet. Hvordan kan nogen bilde sig sådan noget ind, som om nogen kan føre sine slægtstråde tilbage til istiden. At udelukke danskere

fra deres tilhørsforhold til Danmark, opnået ved opvæksten her, synes jeg er absurd og en plet på det Danmark, de påstår at repræsentere. Udsendelsen er naturligvis ud over så meget andet også en veritabel Sveriges-historie, gensyn med noget jeg ved og meget, jeg intet ved om. Jeg måtte slukke ved konkurrencen i det første afsnit, hvor det gik ud på at lære at tælle på svensk med reference til, sådan som skåningerne var udsatte for efter 1658. Forsvenskningen såvel med sprog og love var bestemt ingen leg. Mine slægtstråde den gang deler sig ligeligt mellem Småland, Skåne og Blekinge, så end ikke der kan jeg påstå klarhed mht til oprindelsen dansk eller svensk.